

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **V. S. N.**, narozen „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, sídlem Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna,
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem,
sídlím Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlím Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 4. 2019, č. j. KRPU-14053-60/ČJ-2019-040022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 8. 4. 2019, č. j. KRPU-14053-60/ČJ-2019-040022, kterým byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba žalobcova zajištění za účelem správního vyhoštění o šedesát dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanovené rozhodnutím žalované ze dne 19. 1. 2019, č. j. KRPU-14053-26/ČJ-2019-040022. Tímto rozhodnutím byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na devadesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody na území České republiky, který nastal dne 18. 1. 2019 v 9:30 hodin.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro neposouzení realizovatelnosti účelu zajištění z právních důvodů, neboť žalovaná nezhodnotila právní překážky vyhoštění, které způsobují jeho prozatímní nerealizovatelnost. Žalobce podotkl, že napadené rozhodnutí bylo sice vydáno dne 8. 4. 2019, nicméně jemu bylo doručeno až dne 17. 4. 2019, tj. v poslední den původní doby zajištění. Toto prodlení při doručování rozhodnutí vedlo podle žalobce k tomu, že žalovaná nezohlednila další podstatné skutečnosti, s nimiž byla povinna se vypořádat, přičemž tato skutečnost jde k tíži žalované. Žalobce poukázal na to, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nijak netématizovala otázku vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění, což nelze tolerovat. Žalobce upozornil na § 169 odst. 5 a § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle nichž má jak odvolání, tak žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění cizince odkladný účinek. Zmínil šedesátidenní lhůtu pro rozhodnutí o žalobě ve věci správního vyhoštění, stanovenou v § 172 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, a dodal, že Nejvyšší správní soud kasacím stížností v řízení o vyhoštění přiznává odkladný účinek, což je nezbytné s ohledem na právo na spravedlivý proces. K tomu žalobce citoval usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2015, č. j. 2 Azs 219/2015-23. Zdůraznil, že řízení před Nejvyšším správním soudem bude trvat nejméně dva měsíce, resp. patrně déle, nicméně v případě, že by soud rozhodl s nejvyšším urychlením a žalobce by využil veškerých procesních lhůt v daném řízení, trvalo by toto řízení alespoň tuto dobu. Za situace, kdy žalovaná dala jasně najevo, že u žalobce připadá v úvahu doba zajištění maximálně 180 dnů, bude žalobce muset být propuštěn dne 16. 7. 2019, a proto bylo povinností žalované v napadeném rozhodnutí otázku právní realizovatelnosti vyhoštění tematizovat právě s ohledem na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce poukázal na čl. 15 odst. 4 návratové směrnice a konstatoval, že nastala situace, kdy nebylo zcela zřejmé, že časový prostor stanovený zákonem postačí k realizovatelnosti účelu zajištění, tudíž žalované nelze tolerovat, že tuto úvahu do svého rozhodnutí nezahrnula. Žalobce akcentoval, že žalovaná velmi dlouho otálela s doručením předmětného rozhodnutí, a tak došlo k tomu, že proti rozhodnutí o správním vyhoštění byla podána žaloba, na což již napadené rozhodnutí nemohlo nikterak reagovat.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedla, že v napadeném rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podrobně zkoumala a vyhodnotila faktické překážky naplnění účelu zajištění včetně již učiněného postupu a dalších nezbytných kroků k zajištění výkonu správního vyhoštění žalobce, tedy naplnění účelu zajištění v podobě realizace správního vyhoštění žalobce do země původu. V době vydání napadeného rozhodnutí ještě nebyla podána žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění, tudíž toto rozhodnutí logicky nemohlo na pozdější podání žaloby reagovat a nelze je z tohoto důvodu považovat za nepřezkoumatelné. Konstatovala, že prozatímní maximální doba žalobcova zajištění činí 150 dnů z maximálně možných 180 dnů, a pokud krajský soud rozhodne o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění do šedesáti dnů, je podle žalované zřejmé, že bude rozhodnuto dříve, než uplyne doba zajištění stanovená napadeným rozhodnutím. Žalovaná dodala, že spekulativní úvahy o možném podání kasační stížnosti se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nemohly objevit. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 10 Azs 101/2017-28, jehož právní věta dopadá i na projednávanou věc, žalovaná připomněla, že v době vydání napadeného rozhodnutí zbývala do konce maximálního zajištění žalobce ještě více než jeho polovina, tj. do konce zajištění zbývaly více než tři měsíce a již bylo pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce. Podle žalované nelze bez dalšího presumovat, že soud o žalobě ve věci žalobcova správního vyhoštění nerozhodne dříve než v maximální lhůtě podle § 172 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, ani postup Nejvyššího správního soudu včetně eventuálního přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žalovaná podotkla, že lhůty pro rozhodování o správním vyhoštění odráží zásadu rychlosti řízení ve smyslu § 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jde o lhůty maximální a úkony mohou být činěny ve lhůtách kratších. Uzavřela, že postupovala plně v souladu s právními předpisy a napadené rozhodnutí náležitě odůvodnila.

Správní spis

4. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 17. 1. 2019 kolem 3:45 hodin kontrolován v osobním vozidle VW Sharan spolu s dalšími cizinci a zadržen německou policií na odpočívadle Am Heidenholz u dálnice BAB 17 v Německu. Při kontrole bylo zjištěno, že vzadu ve vozidle seděli tři Asiaté, kteří předstírali spánek, a v oblasti kufru ležela další osoba asijského vzhledu. Dále bylo zjištěno, že žalobce nemá platný cestovní doklad ani vízum. Dne 18. 1. 2019 v 9:30 hodin byl žalobce na bývalém hraničním přechodu Petrovice – Bahratal převzat Policií České republiky podle readmisní dohody mezi vládou České republiky a Spolkové republiky Německo a přitom byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, následně v 11:00 hodin bylo zajištění překvalifikováno na § 27 odst. 2 téhož zákona.
5. Dne 18. 1. 2019 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 118 a § 119 zákona o pobytu cizinců, konkrétně podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 téhož zákona.
6. Tentýž den byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku, při němž žalobce uvedl, že vietnamské státní příslušnosti, je ženatý, manželka se třemi dětmi žije ve Vietnamu. Žalobce odcestoval z Vietnamu letecky v srpnu 2018 do Rumunska, měl cestovní doklad a rumunské vízum, které mu zařídili převaděči ve Vietnamu. Za cestu z Vietnamu do Rumunska zaplatil žalobce převaděčům částku 2 700 EUR, cílovou destinací žalobce bylo Německo, protože se tam podle jeho informací dají vydělat velké peníze. V Rumunsku žalobci cestovní doklad převaděči odebrali. Od svého příletu do Rumunska žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pracoval na černo na stavbě. Dne 13. 1. 2019 odjel žalobce s převaděčem z Rumunska do Maďarska, kde čekal dva nebo tři dny, byl tam ubytován, ale nevěděl kde, a následně přesedl k jinému převaděči, jehož neznal a který jej vezl s dalšími třemi Vietnamci, s nimiž se setkal až v Maďarsku, do Německa, kde byli následně zadrženi. Za cestu z Maďarska do Německa žalobce převaděči neplatil, bylo domluveno, že si v Německu najde práci a cestu zaplatí. Žalobce nevěděl, přes které státy cestoval, ani kdy a jak vstoupil na území České republiky, kde je poprvé v životě. Uvedl, že nemá v České republice ani v Evropské unii žádné příbuzné ani blízké osoby, ani žádné vazby, neměl ani žádné peníze. Žalobce konstatoval, že nechce žádat o azyl, ale chce se co nejrychleji vrátit zpět do Vietnamu, kde má svou rodinu i zázemí, a není mu znám žádný důvod, který by mu v návratu do Vietnamu bránil. Dodal, že má Vietnam rád, má tam i práci (živí se rybolovem), ale dávají mu málo peněz, proto odjel za prací do Německa.

7. Žalovaná si opatřila závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 19. 1. 2019 k možnosti vycestování žalobce a zprávu o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu ze dne 24. 8. 2018. Následně žalovaná vydala rozhodnutí ze dne 19. 1. 2019, č. j. KRPU-14053-26/ČJ-2019-040022, jímž žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zajistila za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 téhož zákona stanovila dobu trvání zajištění na devadesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody na území České republiky, který nastal dne 18. 1. 2019 v 9:30 hodin.
8. Dne 2. 2. 2019 vydala žalovaná rozhodnutí č. j. KRPU-14053-41/ČJ-2019-040022, jímž žalobci uložila správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na jeden rok, vyslovila, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, a stanovila mu dobu k vycestování z území České republiky do třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 13. 2. 2019 odvolání, žalovaná jej dne 20. 2. 2019 vyzvala k odstranění vad odvolání a dne 11. 3. 2019 žalobce své odvolání doplnil.
9. Přípisem ze dne 4. 4. 2019 se žalovaná dotázala Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, jaké úkony byly ve věci zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění provedeny a jaké úkony bude zapotřebí provést, popřípadě jak dlouho bude trvat zjišťování jeho totožnosti, a to z důvodu prodloužení jeho zajištění. Dne 5. 4. 2019 obdržela žalovaná rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 26. 3. 2019, č. j. CPR-11943-3/ČJ-2019-930310-V242, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované o správním vyhoštění žalobce. Dne 8. 4. 2019 Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, sdělila žalované, že dne 4. 4. 2019 byl z Velvyslanectví České republiky v Hanoji doručen žalobci vystavený náhradní cestovní doklad s platností do 13. 9. 2019, přičemž z důvodu zpětvzetí žádosti o dobrovolný návrat bude realizováno správní vyhoštění s policejní eskortou. Pro cizince a eskortující policisty se budou následně zajišťovat letenky do domovského státu, bude zaslána žádost o vystavení potřebných víz pro eskortující policisty cestou Ministerstva zahraničních věcí, bude žádána Federální migrační služba Ruské federace o povolení tranzitu přes území Ruské federace (minimálně čtrnáct dnů před plánovaným letem) a dále bude o předání žalobce informováno Ministerstvo veřejné bezpečnosti, Imigrační odbor v Hanoji, a to prostřednictvím Velvyslanectví České republiky v Hanoji. Vyřízení těchto náležitostí se podle Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, bude pohybovat kolem šedesáti kalendářních dnů.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Žalovaná poté dne 8. 4. 2019 vydala žalobou napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce, které nabylo právní moci dne 17. 4. 2019. Současně s vydáním napadeného rozhodnutí žalovaná usnesením ze dne 8. 4. 2019, č. j. KRPU-14053-59/ČJ-2019-040022, dožádala Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, o provedení těchto úkonů: usnesením ustanovit tlumočníka do jazyka vietnamského k provedení tlumočnického úkonu spojeného s předáním rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, které bude zasláno kurýrem (Českou poštou) ve třech vyhotoveních – jedno pro žalobce, jedno pro Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty a jedno pro žalovanou – a následně zpět žalované zaslat originál rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, usnesení o ustanovení tlumočníka, poučení tlumočníka, slib tlumočníka a vyúčtování tlumočného. Toto usnesení bylo Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Moravskoslezského kraje doručeno dne 10. 4. 2019. Dne 29. 4. 2019 žalovaná obdržela od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, vyúčtování tlumočného, usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, ze dne 17. 4. 2019, č. j. KRPT-87193-2/ČJ-2019-070022, o ustanovení tlumočníka k provádění úkonů spojených s doručením žalobou napadeného rozhodnutí, poučení a slib tlumočníka ze dne 17. 4. 2019.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
12. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce v podané žalobě namítal výhradně neposouzení realizovatelnosti účelu zajištění v kontextu prodlevy mezi vydáním napadeného rozhodnutí a jeho doručením žalobci a v souvislosti s dalším avizovaným postupem žalobce ve vztahu k správnímu vyhoštění. Splnění ostatních podmínek zajištění či prodloužení zajištění žalobce nerozporoval, proto se jimi soud nezabýval, když meze soudního přezkumu ve správním soudnictví jsou vždy dány tím, jaké žalobní body žalobce uplatní.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Především je podle názoru soudu nezbytné připomenout, že prodleva mezi vydáním žalobou napadeného rozhodnutí a jeho doručením žalobci nebyla způsobena „otálením“ žalované, jak naznačoval žalobce, nýbrž jednotlivými kroky, které bylo nutné při doručování tohoto rozhodnutí učinit. Žalobce by si měl uvědomit, že žalovaná má sídlo v Ústeckém kraji a na daný region se vztahuje také její místní příslušnost. Žalobce je však umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, které se nachází v Moravskoslezském kraji. Žalovaná proto při doručování napadeného rozhodnutí plně v souladu s § 13 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) užila institutu dožádání a obrátila se na místně příslušnou Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, aby zajistila ustanovení tlumočníka a řádné doručení žalobou napadeného rozhodnutí. S tímto postupem žalovaná nijak neotálela, když usnesení, jímž dožádala provedení potřebných úkonů, vydala dne 8. 4. 2019, tj. ve stejný den jako žalobou napadené rozhodnutí, a dne 9. 4. 2019 toto usnesení společně se třemi vyhotoveními žalobou napadeného rozhodnutí odeslala prostřednictvím České pošty Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Moravskoslezského kraje, jíž byly tyto dokumenty doručeny dne 10. 4. 2019. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, poté do jednoho týdne od obdržení usnesení o dožádání a žalobou napadeného rozhodnutí ve třech vyhotoveních zajistila tlumočníka, ustanovila jej a žalobou napadené rozhodnutí žalobci doručila. Jeden týden na realizaci dožádání přitom považuje soud za zcela přiměřenou dobu a uzavírá, že v časovém odstupu mezi vydáním napadeného rozhodnutí a jeho doručením žalobci, který byl způsoben nutností doručovat toto rozhodnutí prostřednictvím dožádání podle § 13 odst. 1 správního řádu, nespatřuje žádné pochybení na straně žalované, natožpak žalobcem namítané „otálení“ vyvolávající žalobcem tvrzené důsledky.
16. Vycházejí z těchto úvah soud konstatuje, že žalovaná zcela přirozeně a logicky nemohla v žalobou napadeném rozhodnutí reagovat na podání žaloby proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ve věci správního vyhoštění žalobce, neboť tato žaloba teprve dne 9. 4. 2019 (tj. den po vydání žalobou napadeného rozhodnutí) doručena zdejšímu soudu, tudíž žalovaná v době vydání napadeného rozhodnutí nemohla o podání předmětné žaloby vědět.
17. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 10 Azs 101/2017-28, publ. pod č. 3628/2017 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz, podle kterého „[p]olicie nemusí v každém jednotlivém případě zvažovat – zejména zbývá-li do konce maximální doby zajištění cizince ve smyslu § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, více týdnů nebo měsíců – zda rozhodnutí o správním vyhoštění tohoto cizince bude do konce této doby vykonatelné, tedy zda bude cizince možné z ČR vyhostit a podaří se tak dosáhnout účelu zajištění. Tuto povinnost naopak Policie má, je-li s ohledem na skutkové okolnosti případu dán důvodný předpoklad, že příslušné správní orgány, resp. soud, nestihnou o opravných prostředcích proti rozhodnutí o správním vyhoštění včas rozhodnout.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že „[n]emůže v posuzované kauze hodnotit, zda by krajský soud stihl rozhodnout o žalobě, jejíž podání sice stěžovatel avizoval, avšak do data vydání napadeného rozhodnutí ji nepodal. Pouze pro pořádek NSS uvádí, že i pokud by stěžovatel podal správní žalobu, nelze bez dalšího presumovat, že soud o ní nerozhodne dříve, než právě za 60 dnů (max. lhůta dle § 172 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Tím méně pak lze presumovat postup NSS, a to včetně event. přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Zákonost zajištění nelze odvíjet od hypotetických úkonů, které stěžovatel teprve v budoucnu plánuje učinit. Lhůty do rozhodování o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správním vyhoštění mj. promítají zásadu rychlosti řízení (§ 6 správního řádu). Jde o lhůty maximální, v nichž je třeba učinit úkon, resp. vydat rozhodnutí. Jak na jedné straně cizinec, tak správní orgány a soudy na straně druhé, mohou jednotlivé úkony, resp. rozhodování o věci, činit ve lhůtách kratších. Podání opravných prostředků v řízení o správním vyhoštění, resp. příslib jejich uplatnění, tedy nemůže sám o sobě vylučovat jakékoli zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Pokud vzhledem ke zbývajícím porci dnů z maximální možné doby zajištění zbývá alespoň taková část, že vyhoštění cizince bude v této době i přes uplatnění opravných prostředků alespoň potenciálně možné, nelze na zajištění cizince rezignovat. Naopak, je třeba usilovat o urychlení průběhu řízení o opravných prostředcích podaných proti rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. Za tímto účelem policie může např. urgovat odpovědné orgány, aby o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění rozhodly neprodleně, nebo též v rámci vyjádření k podané žalobě požádat soud o projednání věci mimo pořadí dle § 56 odst. 1 s. ř. s. V době vydání nyní přezkoumávaného rozhodnutí žalovaná tudíž nemohla dospět k závěru, že účel zajištění bude „zmařen“ prostým uplatněním opravných prostředků proti rozhodnutí o správním vyhoštění.“

18. S citovanými závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a podotýká, že obdobná situace nastala i v projednávané věci, kdy v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí zbývalo do maximální délky zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění ještě více než devadesát dnů a současně ještě nebylo zřejmé, zda žalobce žalobu proti rozhodnutí ve věci správního vyhoštění podá, či nikoli. Žalovaná proto podle soudu nebyla povinna se touto hypotetickou otázkou při vydání žalobou napadeného rozhodnutí zabývat. Současně rozhodně nebylo povinností žalované v napadeném rozhodnutí jakkoli spekulovat o tom, jak dlouho bude případně řízení o žalobě ve věci správního vyhoštění trvat, zda bude proti případnému rozhodnutí krajského soudu podána kasační stížnost, ani jak dlouho eventuálně bude trvat řízení u Nejvyššího správního soudu, resp. zda tento soud případné kasační stížnosti přizná odkladný účinek, či nikoli.
19. Žalovaná byla povinna v napadeném rozhodnutí hodnotit toliko skutečnosti, které jí byly v rozhodné době známy, případně které jí měly být známy. Mezi takové skutečnosti ovšem rozhodně nepatří to, že žalobce následně po vydání žalobou napadeného rozhodnutí podá žalobu ve věci správního vyhoštění. Žalovaná byla povinna vzít v potaz především další kroky nezbytné k vlastní realizaci správního vyhoštění žalobce, což také učinila, neboť si od Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, před vydáním napadeného rozhodnutí vyžádala informace o tom, jaké další úkony bude nutné podstoupit, a z odpovědi Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 8. 4. 2019 tyto potřebné kroky jednoznačně vyplývají, a to včetně předpokládané doby jejich trvání v délce šedesáti dnů. Žalovaná tato svá zjištění promítla jak do výroku napadeného rozhodnutí, kdy dobu zajištění žalobce prodloužila právě o šedesát dnů, tak i do odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde jednotlivými úkony, které musí být před vlastní realizací správního vyhoštění žalobce provedeny, argumentovala. Napadené rozhodnutí proto soud považuje za plně přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné, a to jak ve vztahu k délce prodloužení zajištění, tak ve vztahu k otázce realizovatelnosti účelu zajištění, tj. možnosti uskutečnění vlastního vyhoštění žalobce.
20. Jak vyplývá z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, žalovaná nepochybila, pokud se nezabývala hypotetickými postupy žalobce a soudu v tehdy ještě nezahájeném řízení o žalobě ve věci správního vyhoštění, resp. v řízení o případné následné kasační stížnosti, a slovy žalobce v těchto souvislostech „netématizovala“ otázku vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Zdejší soud k tomu dodává, že je mu z jeho vlastní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úřední činnosti známo, že o žalobcově žalobě ve věci správního vyhoštění bylo rozhodnuto dne 28. 5. 2019 rozsudkem zdejšího soudu č. j. 41 A 12/2019-28, tudíž nedošlo k vyčerpání celé zákonem stanovené šedesátidenní lhůty pro rozhodnutí o žalobě, což jen dále potvrzuje správnost a logiku závěrů Nejvyššího správního soudu, které byly citovány výše.

21. Za situace, kdy nelze presumovat, zda žalobce podá proti předmětnému rozsudku kasační stížnost, ani jak bude Nejvyšší správní soud v řízení o případné kasační stížnosti postupovat a zda jí eventuálně přizná odkladný účinek, či nikoli, zdejší soud konstatuje, že rozhodně z ničeho objektivně nevyplývá, že by byla realizace správního vyhoštění žalobce ve zbývajícím zákonem předpokládané době maximálního možného zajištění žalobce (tj. do 16. 7. 2019) v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí naprosto vyloučena. Žalovaná naopak mohla oprávněně předpokládat, že vlastní realizaci správního vyhoštění žalobce bude možné v této lhůtě stihnout, neboť v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí již bylo o správním vyhoštění žalobce pravomocně rozhodnuto a řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí ve věci správního vyhoštění dosud nebylo zahájeno.
22. V této souvislosti zdejší soud poznamenává, že každé rozhodnutí soudu o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby či kasační stížnosti vždy vychází z konkrétních okolností daného případu, a proto z žalobkyní zmíněného usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2015, č. j. 2 Azs 219/2015-23, nelze činit žádné obecné závěry. Samotné podání kasační stížnosti včetně případného návrhu na přiznání odkladného účinku navíc v době vydání napadeného rozhodnutí i k datu vydání tohoto rozsudku bylo a je pouze hypotetickou otázkou. Nejvyšší správní soud také v případném řízení o kasační stížnosti ve věci správního vyhoštění žalobce může přednostně rozhodnout rovnou meritorně, a tím se rozhodování o odkladném účinku zcela vyhnout. Za dané situace zdejší soud hodnotí žalobcem předestřený výčet jeho možných budoucích kroků a odhadovaných lhůt jako čistě spekulativní a pro projednávanou věc naprosto irelevantní. Totéž pak platí i pro žalobcův odkaz na čl. 15 odst. 4 návratové směrnice a závěry, které žalobce z tohoto ustanovení ve vztahu k projednávané věci dovozoval.
23. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
25. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 41 A 13/2019-21, přiznal soud podle § 35 odst. 9 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 29. května 2019

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)